

Animatiefilm 'Otto' ingezonden voor Oscars

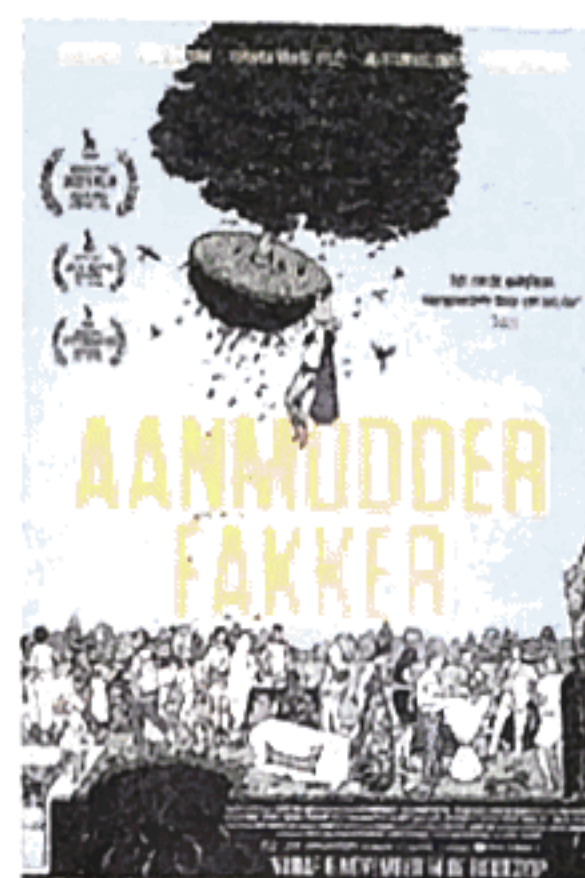
AMSTERDAM – Opnieuw is een film van animatiestudio Job, Joris & Marieke namens Nederland ingezonden voor de Oscars, in de categorie korte animatiefilm. Vorig jaar werd van dezelfde makers de film *A single life* ingestuurd. De tien minuten durende film *Otto* gaat over een kinderloze vrouw die het imaginaire vriendje van een meisje steelt. (ANP)

Koos Breukel vervangt Escher in Citroën

AMSTERDAM – De tentoonstelling *Escher & De Mesquita* in Kunsthall Citroën gaat definitief niet door: organisator Wim van Krimpen krijgt geen toestemming van de M.C. Escher Stichting om facsimiles tentoon te stellen. In plaats daarvan opent 12 september een expositie met werk van fotograaf Koos Breukel en een aantal van zijn leerlingen.

Concertgebouw: digitale programmaboekjes

AMSTERDAM – Met ingang van het nieuwe culturele seizoen kan het publiek van het Concertgebouw en het KCO zich voorafgaand aan de concerten digitaal inlezen. Naast de programmaboekjes die de concertbezoekers aan de zaal kunnen kopen, komen de programma's nu ook geruime tijd van tevoren digitaal beschikbaar op www.preludium.nl.

Poster Aanmodderfakker maakt kans op prijs

AMSTERDAM – De posters van *Aanmodderfakker* (foto), *Brozer*, *J. Kesels*, *Prins* en *Those who feel the fire burning* maken kans op de VPRO Cinema Afficheprijs, een publieksprijs voor de beste filmposter van het jaar. Ze werden door een vakjury met onder anderen cameraman Hoyte van Hoytema, artdirector Jan Roelfs en regisseur Martin Koolhoven gekozen.

Biografie Schip als onderwerp van een levensbeschrijving

Neus als een snuffelende jachthond

Schrijfster en vormgever Corine Nijenhuis schreef een pakkende biografie over de zeilklipper waarop ze woont. 'Eerst dacht ik nog: een schip is een ding. Kun je daar wel een biografie over schrijven?'

CORRIE VERKERK

De Alfons Marie is ruim een eeuw oud. Vijf generaties sleten er hun levens. Hardwerkende binnenschippers die hun schip koesterden. De Zeeuwse zeilklipper heeft in die honderd jaar vele namen gehad: *Anigje*, *Marjan*, *Henriëtte*. Sinds kort, prijkt haar doopnaam weer trots op de plecht: Alfons Marie.

Enkele jaren geleden deed het schip voor het laatst dienst in de beroepsvaart met schipper Leen de Jong aan het roer. Nu ligt de boot in de Amsterdamse Houthaven en heeft ze nieuwe bewoners: Corine Nijenhuis (1965) en haar vriend. Het ruim ligt niet meer vol lading; het is nu een comfortabele living. Al wordt er niet alleen gewoond op de Alfons Marie. Het schip vaart nog steeds. Nijenhuis: "Er zijn mensen die zo'n boot kopen en uit de vaart halen. Maar daarmee haal je ook het kloppend hart uit zo'n schip."

Enkele jaren terug woonde ze nog op een luxe motorschip, een oud type bedrijfsvaartuig. En nee, eigenlijk wilde ze helemaal niet 'overstappen' op zo'n ouderwetse klipper. 'Klippers hebben,' schrijft ze in *Een vrouw van staal*, 'een wipneus waar de mijne bij verbleekt.'

Toch was het liefde op het eerste gezicht. De Henriëtte had, in al haar jaren, een fikse facelift ondergaan. En die neus bleek het mooist opgeknaapt. Nijenhuis: "Hoog en scherp, als een snuffelende jachthond op zoek naar prooigeur."

Van oorsprong is ze meer 'een meisje van de grond'. Van paarden in plaats van boten. "Ik weet eigenlijk niet zo veel van schepen."

Als er gevaren wordt is ze het 'scheepsmaatje'. "Mijn vriend heeft zijn groot vaarbewijs."

Toen ze haar toekomstige woonstek voor het eerst zag, had ze dan ook geen idee dat het schip haar zou 'uitdagen' tot een biografie. Maar de historie greep haar.

"Eerst dacht ik nog: Een schip is een ding. Kun je daar wel een biografie over schrijven?" Maar voor Nijenhuis werd dat 'ding' een levend wezen. "Als een dier dat je koestert."

Ze kent nu, als geen ander, de geschiedenis ervan, die begon in 1901. Het jaar dat schipper Adrianus Vermeulen op de Papendrechtse werf van de gebroeders Van den Adel zijn eigen schip liet bouwen: van ijzer.

Vermeulen was, schrijft Nijenhuis, nog uit de tijd dat 'robuuste houten

schepen en aken koppig als oude mannen de open wateren van de Zuiderzee en Zeeland bezeilden'.

Lang zou de boot in de familie blijven; later voeren er anderen mee. Veel opvarenden konden niet zwemmen. Wie overboord sloeg, had weinig kans. Werd iemand door het water verzwolgen, dan zag men daarin de hand van God.

Zo ook het schippersechtpaar Marinus en Huiberdina Vermeulen dat op de Zuiderzee werd overvallen door een storm die het tuig deed kraken en het licht verzwolg. Ze daalden af in het kleine ruim en sloten de deur af. Als het schip verging, zouden hun lichamen bij elkaar gevonden worden. De Here zou beslissen.

Natuurlijk, wat er in die uren aan boord gebeurde is door Nijenhuis geromantiseerd. "Maar alles is wel degelijk gebaseerd op feiten."

Die oerangst op het water is haarzelf ook niet onbekend. "Het is natuurlijk geen Zuiderzeebravoure meer, maar ook op het IJsselmeer kan het spoken. We zijn daar in zo'n noodweer beland dat ik echt met samengeknepen billen aan boord stond."

'Als je vaart krijg je een andere visie op het leven om je heen'

Varen en wonen op de klipper geeft 'een gevoel van vrijheid': overal kunnen aanleggen. Een maand lang in het Land van Maas en Waal blijven of, een poosje, op een scheepssloperij in Limme, gerund door een 85-jarige man en zijn zoon. Fascinerend. "Als je vaart krijg je een andere visie op het leven om je heen," zegt Nijenhuis.

En als ze ooit zelf de Alfons Marie moet verlaten, zal dat met een zelfde emotie zijn als waarmee schipper Leen de Jong, na 25 jaar varen, afscheid nam van het schip. Een dag nadat zijn Henriëtte was herdoopt tot Alfons Marie knalden de champagnekurken.

Later ontving Nijenhuis een foto waarop champagnesporen over het opgetrokken anker te zien waren. Er stonden vier woorden bij: 'De tranen van Henriëtte'.

Corine Nijenhuis: Een vrouw van staal. Uitgeverij Brandt, €20.

Corine Nijenhuis: 'Ook op het IJsselmeer kan het nog spoken.'

FOTO MATS VAN SOOLINGEN